

V.

Току на първия кръстопътъ той я прѣсрѣщна.

— Ано! — кждѣ тѣй? прошенна той и боязливо се огледа наоколо.

— При тебе! — отговори тя. И разбрала знака, що ѝ даваше той, тя кривна въ съсѣдната тиха улица.

— Да идемъ къмъ островчето, — продума той; тамъ е самотно.

Тя се подчини на исканието му и поеха изъ улчката, що водѣше къмъ островчето.

Мълчешкомъ тѣ отминаха нѣколко крачки. Отдалечени, послѣ се приближиха и тръгнаха наспоредъ.

Нѣколко минути тѣ неможаха да проговорятъ нищо. Извиха къмъ алеята, що се издигаше край рѣката. Тамъ нѣмаше никого и тѣ като като че се поуспокоиха, но пакъ не заговорваха. Дълго тѣ слушаха само глухия тжтенъ на стѣпкитѣ си и сѣкашъ прѣслѣдвани отъ нѣкого, бързаха къмъ опрѣдѣленото мѣсто.

Ана усѣти умора и неволно протегна ржка да се улови о него, ала веднага я оттегли: тя не се почувствува тѣйблизка къмъ него, за да си позволи онова, което порано бѣше най-обикновеното нѣщо; между тѣхъ се прѣчеше нѣщо, което вече ги отдѣляше.

За пръвъ пътъ отъ раздѣлата си въ мѣнастиря тѣ се срѣщнаха и вече между тѣхъ зѣеше непроходима пропасть. И на Ана доде мисль да се върне. Но другъ гласъ се обади въ нея: тя чувствуваше, че все трѣбва да се срѣщнатъ, да се обяснятъ и тогава край на всичко. Женското сърдце, което нѣкога е обичало, прилича на лѣстовичка. Колкото пжти и да прѣхвъркне край старо гнѣздо, макаръ и срутено вече, тя ще го наобиколи.

Николаевъ нищо не схвана отъ онова, що става съ Ана. Той бѣ вглжбенъ въ себе си и единчката мисль въ главата му бѣ: какъ да захване и какви доводи да наведе, за да може непрѣмѣнно да убѣди Ана въ необходимостта: тя да излѣзе въ печата съ отворено писмо.

Подадени на себе си, тѣ не заблѣжиха кога пристигнаха при островчето. И само, когато теления плетъ, който прѣграждаше алеята отъ входа на островчето, се изпрѣче прѣдъ тѣхъ — тѣ се спрѣха.